

Neodbytný prievan, čudní susedia a zvláštny les.
Boj o zdravý rozum i holé životy sa môže začať.

ADAM A EVA

PETER DERŇÁR

Ljndeni

ADAM A EVA

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Peter Derňár

Adam a Eva – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ADAM A EVA

PETER DERŇÁR

**ADAM
A EVA**

Ljndeni

Peter Derňár: Adam a Eva

Copyright © Peter Derňár, 2022

Cover design and layout © Tereza Králová, Studio Visualist, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3154-6

ISBN e-knihy 978-80-566-3164-5 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-3165-2 (1. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3166-9 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

Je skvelé, keď má človek priateľov,
na ktorých sa môže spoľahnúť, keď si rozumie s kolegami
či susedmi. No jedine rodina, tá najbližšia, mu dáva pocit,
že niekam patrí. Túto knihu venujem mojim dievčatám,
manželke Sylvii a dcére Tatiane.

Všetky mená, postavy a udalosti sú výplodom autorovej fantázie.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami a žijúcimi či
nežijúcimi osobami je náhodná.

PROLÓG

Vydržal tak dlho! Takmer na seba začínal byť hrdý. Celé dva mesiace a tri dni k tomu. Naposledy to bolo ledva mesiac. Zlepšoval sa, odolával zo všetkých síl, potláčal svoju prirodzenosť, každú jednu myšlienku na to zúrivo zaháňal čo najďalej od vlastnej hlavy. Vedel, že stačí chvíľka slabosti a je koniec. Naštartovať ho dokázala úplná drobnosť, kúsok pokožky nad nohavičkami láskaný slnkom alebo len pomyslenie na takmer neviditeľné zlatavé chĺpky. Okamžite cítil, akoby mu stúpala teplota, rozum dostal zvieraciu kazajku a v ňom sa so zverskou silou prebúdzalo to, čo potreboval držať na uzde. Aj včera... stratil ostražitosť a tak boli dnes tu.

Stále sa pokúšal vzdorovať, aj keď mu bolo jasné, že prehral. Silno sa potil, nedokázal ovládnuť trasúce sa ruky, frenetické pulzovanie srdca cítil v ušiach, na končekoch prstov aj tam dole, kde predznamenávalo explózie slasti. Z úst sa mu dralo nečujné výskanie, to duša spievala očakávaním. Sedel na zemi, chrptom opretý o gauč, na nohách by sa viac nedokázal udržať. Pozeral na ňu, príčinu svojho hriechu, pokušenie plaziace sa priamo k jeho rozkroku. Načiahol nedočkavú ruku, počkal, kým sa k nemu nepriblíži. Dotkol sa jej hebkých vlasov, pomaly prešiel po tvári. Doteraz si klamal, že stále môže prestať, od tohto momentu bol stratený.

1

ADAM

Keď vchádzali do domu, ktorý ich mal zachrániť, letmo sa dotkla zárubne a on prikryl jej drobnú ruku svojou dlaňou v upokojujúcom geste. Mysľou sa mu naraz prehnali spomienky, v čase sa vrátil o päť rokov dozadu. Ich vzťah začali ruky. Prvé, čo vtedy videl, boli jej dlhé štíhle prsty. Mohli patriť klaviristke, no jeho otec by určite poznamenal, že by mala robiť pôrodnú asistentku. Dokonalá manikúra dotvorená trblietavým hnedým lakom bola z jej strany v podstate jediná snaha ako predať svoju ženskosť. To však zistil až neskôr... V jednej z bratislavských knižníc naraz siahli po románe *Šantaram*. Zháňal ho už niekoľko rokov, no v kníhkupectvách bol beznádejne vypredaný, márne po ňom sľedil v antikvariátoch aj v knižnici. A zrazu bum, zjavil sa mu široký fialových chrbát kultového diela Gregoryho Davida Roberta rovno pred očami. V chvate po ňom siahol, ako keď v detstve súperil s bratom Mišom o posledný obložený chlebič na rodinnej oslave, no v rovnakej stotine sekundy to spravila aj ruka niekoho iného. Drobná rúčka s priesvitnou pokožkou, pod ktorou tiekli nitky modrých riečok. Dodnes si to všetko s ľahkosťou vybavoval, scénu si prezeral ako dokonale zaostrenú fotografiu. Bez problémov ju približoval, s rozkošou skúmal takmer neexistujúce bledé chĺpky nad jej zápästím, nenachádzal najmenšiu chybičku na dlhých špicatých nechtoch, okamžite sa zamiloval

aj do jazvičky na ohybe palca. Chýbali milimetre, aby zistil, či je tá cudzia rúčka taká hebká, ako vyzerala, vo vzduchu zacítil elektrinu a vzápätí sa obaja stiahli, akoby ňou dostali zásah.

„Pardon,“ zaznelo z ich úst synchronne. Jeho hlas bol chraplavý, ako keby dlho nerozprával, a v pomykove zaodfhal v snahe prečistiť si hrdlo. Ten druhý hlas bol tichý, nečakane nízko položený, vážny a zároveň medovo sladký. Dnes mu to pripadalo, akoby uplynuli celé minúty, kým sa od tých prstov vhodných do reklamy na šperky dostal k jej tvári. „Nech sa páči,“ povedal jej už menej zastretým hlasom. Bola prekvapivo drobná. Nebol žiaden obor, meral niečo cez 185 centimetrov, no dievča, ktoré oproti nemu stálo, mu siahalo ledva po bradu. Áno, vtedy o nej premýšľal ako o dievčati, prvý dojem zmeniť nedokázal. Stredoškôľka? Maturantka? Mýlil sa. Zrazu celkom zabudol na jej dokonalú ruku. Celá bola dokonalá, alebo jednoducho úplne jeho typ, hoci dovtedy netušil, že nejaký typ žien uprednostňuje. Bola krásna, jednoznačne, ale pripadalo mu povrchné takto o nej premýšľať. A ešte urážlivejšie bolo vyzliekať ju očami a špiniť myšlienkami, no nemohol si pomôcť. Asi to bola jej krehkosť, ktorá ho zaskočila a načisto vykoľajila. Alebo čistota, nevinnosť a inakosť, ktoré vyžarovala. Ak to mohol posúdiť, nenachádzal v nej ani štipku vulgárnosti, vyzývavosti, suverénneho pohrdania sálajúceho z podobne výnimočných dievčat. Ticho, ktoré medzi nimi istý čas oscillovalo, nebolo nepríjemné. Aspoň jemu nie. Spamätával sa, nehybne stál a aj keď sa mu to zdalo nevhodné, zízal na ňu. Dlhé hnedé vlasy mala zviazané do jednoduchého chvosta. Leskli sa v jasnom knižničnom osvetlení. Mala vysoké čelo, neveriteľne dlhé mihalnice, rovný nos a trochu smutné pekne krojené ústa. Po rokoch si tým už nebol úplne istý, ale zdalo sa mu, že voňala ako čistý lúčny vzduch niekde uprostred hôr. Zrejme to bol šampón, ktorý použila.

„Nech sa páči,“ zopakoval. „Šantaram ste chceli? Dobrý výber,“ konečne sa trochu dal dokopy a potešilo ho, že našiel svoj starý hlas. Vtedy k nemu zdvihla oči a jeho čerstvo nadobudnutá suverenita rýchlo niekam zdupkala. Tmavomodré, obrovské, odzbrojujúce. A na zlomok sekundy sa usmiala, čo ju úplne zmenilo. Vylepšilo. Ako keď máte ten najlepší deň v živote a zrazu vám zavolajú, že ste vyhrali milión. Vonku sa ako predzvestí búrky zotmel, v knižnici však zasvietilo slnko, objavila sa dúha a po nej dupotali jednorozce. Gýč. Aj ten prvý úsmev, ktorý mu venovala, si kedykoľvek dokázal prezeráť ako fotografiu, približovať si ho, s voyeurskou posadnutosťou sledovať priehlbinu, ktorá sa jej vytvorila nad hornou perou, v dokonalej harmónii usporiadané biele zuby, líčne kosti, akoby mierne zdvihnuté na tú štvrt sekundu, keď sa usmievala. On sa na ňu zrejme prihlúplu ceril aj dlho potom, neschopný vystrúhať pózu alfa samca a ovládnuť situáciu.

„Skvelá kniha,“ povedala do ticha a nebol si istý, či zachytil všetko, pretože opäť pozerala do zeme a slová akoby pohltilo rozpukané linoleum.

„Čítali ste ju?“ márne sa snažil vyhrabať sa na prť pevnej pôdy. Hoci sám seba nepovažoval za príťažlivého chlapa, záujem žien vnímal už od základnej školy. Nevedel to s nimi síce tak ako mnohí jeho kamaráti, miestami sa mu zdalo, že v opačnom pohľaví vôbec nedokáže čítať, no vzťahy si ho vždy nejako našli. Teraz si však pripadal beznádejne neohrabaný.

„Dvakrát,“ povedala linoleu, akoby sa za to hanbila.

„Fíha, mňa čaká premiéra.“

„Máte sa na čo tešiť.“

Skvelé, vyšla z nej najdlhšia veta a na okamih dokonca zdvihla tie svoje tmavomodré očiská. Potešil sa.

„Nie, nie, je vaša, nech sa páči,“ a rovno siahol po ochytanej knihe v mäkkej väzbe v snahe strčiť jej ju do rúk. Mal obrovskú

chuť niečo pre ňu urobiť, potešiť ju, zaslúžiť si ešte jeden úsmev. Za ten úsmev by spravil čokoľvek.

Trochu sa odtiahla. Asi narušil jej osobný priestor a zrazu mal zo seba pekelné zlý pocit.

„Nie, ako vravím, ja som ju už čítala,“ odmietla ho a reč jej tela mu povedala, že sa chystá otočiť a azda najkratšou cestou zmiznúť z knižnice. Možno práve to ho zmobilizovalo.

„Prosím vás, slečna...“ prehovoril naliehavo. „Urobte mi radosť, vezmite si ju. Veľmi, naozaj veľmi ma potešíte. Veď ja by som ani nemohol v noci spať, keby som vám ju uchmatol. Čakám na ňu tri roky, ešte mesiac-dva počkám,“ usmieval sa.

„To nemusíte,“ zháčila sa. „Najneskôr o dva týždne ju prinesiem.“

Takže si ju zoberie, potešil sa v duchu.

„Ale veď to je hádam tisíc strán,“ zháčil sa teraz on narýchlo listujúc husto popísanými listami papiera hrubej knihy.

„Ani nie deväťsto,“ usmiala sa. „Čítam rýchlo.“

Ten úsmev s ním robil divy, dodával mu guráž, akej by pri inej žene zrejme nebol schopný. Ak by mu s týmto úsmevom povedala, aby v bratislavskej zoo vliezol do výbehu levov, zrejme by to urobil.

„Viete čo,“ nadhodil veselo. „Tak nech mi ju tu niekto neuchmatne, mohli by sme sa dohodnúť, že presne o dva týždne o takomto čase mi ju sem prinesiete. Čo vy na to?“

Váhala len chvíľu a potom prikývla. Aj on prikývol. Dobre vedel, že knihu by si mohol bez problémov rezervovať, a bolo mu jasné, že to vie aj ona.

„Tak dovidenia,“ povedal vzápätí a hneď to aj oľutoval. Po tom, čo dosiahol malé víťazstvo a vedel, že sa ešte stretnú, to uťal ako hlupák a akoby ju od seba odohnal.

„Dovidenia,“ kývla mu hlavou, už naňho ani nepozrela a išla rovno k stolíku knihovníčky. Kým nezašla za roh, cival jej na

zadok a vzápätí zahanbene sklopil zrak. Pár minút sa ako bezduchý motal popri regáloch, no keďže vnútorným zrakom si dookola prehrával, čo sa pred chvíľou stalo, knihy vôbec nevnímal. Letmo zachytil, že z knižnice odišla, a aby to nevyzeralo, že ju chce prenasledovať, zdržal sa ešte zo tri minúty a bez toho, aby si niečo vypožičal, odišiel aj on.

Búrka, ktorá predtým visela vo vzduchu a nebolo isté nakoľko naplní svoj potenciál, počas jeho krátkého knižničného románu udrela v plnej sile. Silný vietor sa doňho okamžite oprel a vzápätí ho prefackali prúdy vody pochodujúce ulicou. Prebehol k svojmu Peugeotu zaparkovanému v priateľnej vzdialenosti a keď si sadol za volant, roztriasol sa. Rýchlo naštartoval, naplno pustil kúrenie a v duchu hromžil na lživý máj, ktorý vás v jednej chvíli vyzlieka a v ďalšej núti pritíkať skrehnuté prsty k teplým prieduchom na palubnej doske. Za tých pár krokov, čo prešiel k autu, sa úplne premočil, voda mu kvapkala z tmavých vlasov, predné sklo sa zahmlievalo. Utriel ho dlaňou, stierače nastavil na najvyššiu frekvenciu a snažil sa odhadnúť, či je bezpečné vyraziť. Vtedy ju zbadal. Stála pod strieškou tanečného štúdia, chrptom sa opierala o stenu a k hrudi si tisla bielu igelitku, v ktorej sa dala tušiť kniha. Pohľad na ňu ho naplnil takou nehou, akú doteraz vo svojom živote nepoznal. Drobná, tenučká, beznádejne zmoknutá. Kým v knižnici dokázal vnímať len jej tvár a krásne ruky, či lepšie povedané ruku, teraz ju konečne videl celú. Mala na sebe šaty dlhé až po členky, čo sa mu zdalo príliš prudérne. Takáto baba si mohla dovoliť priliehavú minisukňu alebo aspoň niečo štýlové nad kolená, tak prečo sa takto zakrýva? Dážd' skombinovaný s vetrom však odhaľoval viac, než zamýšľala. Šaty jej prilepil na telo, vykreslil nohy, úzky driek... Úchylák jeden, prevrátil nad sebou oči, bez veľkého rozmýšľania zaradil jednotku, vyšiel autom kúsok na chodník a stiahol okienko pri sedadle spolujazdca.

„Dobrý deň zase,“ zakričal a snažil sa nakloniť tak, aby si ho mohla poriadne obzrieť. „Podťe sa schovať, lebo tu načisto chytíte zápal pľúc,“ kričal a snažil sa otvoriť dvere, ktoré späť zatlačal vietor. Neskôr o tom veľa rozmýšľal, vo chvíľach, keď ju už poriadne poznal a vedel, aká je uzavretá a nedôverčivá voči ľuďom. Po pár mesiacoch si uvedomil, že vtedy ju nevedomky dotlačil k tomu najodvážnejšiemu a najmenej premyslenému kroku v jej živote.

Chvíľu sa zdalo, že ho buď vôbec nevníma, alebo sa veľmi naivným spôsobom snaží hrať na slepú. Keď sa chystal, že znovu zakričí, a zahanbene si uvedomil, že sa ani jeden druhému nepredstavili, a tak nepozná jej meno, obrátila k nemu hlavu. Tmavomodré oči si ho trochu vyľakane obzerali, zrejme ho hneď nepoznala. Vonku bola riadna tma a v aute ešte väčšia.

„To som ja, záujemca o Šantaram,“ zakričal a vtedy konečne podišla k autu. „Podťe, podťe dnu,“ kričal a gestikuloval. Počas ďalších mučivých momentov zrejme uvažovala, čo spraví. Vyhovárať sa, že vonku jej je dobre, že netreba, sa jej muselo zdať absurdné. Ani návrat do tepla knižnice ju zrejme nelákal, lebo v tomto ležaku by sa načisto utopila, kým by tú vzdialenosť prebehla. A tak jej neostávalo iné, než po chvíľkovom zápase s dverami sa zvaliť na sedadlo vedľa neho.

Okamžite zatvoril okno, s kúrením toho už veľa urobiť nevedel, išlo naplno. Holé ruky jej pokrývala tá najväčšia husia koža, akú kedy videl, pery mala modré, voda sa z nej liala, hoci kým prešla tých pár metrov z chabého úkrytu a vybojovala zápas s dverami, prešlo asi len päť sekúnd. Igelitku s knihou si stále pritískala o hrud', akoby to bola živá bytosť.

„Prepáčte. Prepáčte, že som vás tu takto prepadol...“ uvedomil si až teraz zvláštnosť situácie. Dievča, ktoré poznal sotva pár minút, o ktorom nevedel vôbec nič, len to, že vyzerá ako nejaká

ušľachtilá rozprávková bytosť, sedí teraz v jeho aute. Avšak viac cítil, než dokázal rozumom pochopiť, že je to tak správne. Ona si zrejme postupne uvedomovala, že sa možno ocitla v pasci. Nič nehovorila, len nervózne pozerala okolo seba. Čakal, že každú chvíľu rozdrapí dvere a utečie.

„Prepáčte,“ siahol do vrečka a urobil niečo neuveriteľne absurdné. Vytiahol občiansky preukaz a otrčil jej ho pred oči. „Ja... volám sa Adam Dobrík, pozrite. Pokojne si to poznačte... Len, keď som vás teraz videl, ako tam stojíte... Strašné počasie,“ gestikuloval. „Nechcem vás nikam odviezť. Teda, pardon, odveziem vás kamkoľvek, ak chcete. Ale môžete sa tu len zohriať a ísť,“ zdvihol ruky v obrannom geste, netušiac ako tento jeho výstup na ňu zapôsobil.

Ešte chvíľu zrejme rozmýšľala, aká veľká je šlamastika, do ktorej sa dostala, no potom jej konečne klesli plecيا a igelitka s knihou jej skĺzla do lona. Nechtiac si tým odkryla drobné prsia črtajúce sa pod tenkou mokrou látkou. Za bežných okolností prehnane cudné šaty teraz vyzerali skôr ako priliehavý oblek komixovej superhrdinky. Adamovi skĺzol pohľad na jej štíhle stehná, no potom zo strachu, aby ho neprichytila, rýchlo pozrel pred seba.

„Ďakujem,“ pípla do ticha. „Nejako som to neodhadla,“ pokrčila pleciami a zašuchotala igelitkou, aby sa presvedčila, že kniha je v poriadku.

„Ani ja,“ usmial sa Adam a medzi palec a ukazovák chytil svoje premočené tričko a odtiahol si ho od mocnej hrude. „Ja teda... prepáčte, ani som sa nepredstavil. Som Adam Dobrík.“ Nevedel, či k nej vystrieť ruku. Neskôr to ľutoval, zo všetkého najviac sa jej túžil dotknúť.

„Áno, verím vám, videla som občiansky,“ opatrne sa usmiala a jemu už nebolo vôbec zima. „Ja som Eva. Koleničová,“ povedala.

Videl, že tuhšie zovrela igelitku, z čoho vydedukoval, že ruky si asi nepodajú.

„Teší ma, veľmi,“ povedal potichu. „Môžem vás niekam...“ naznačil šoférovanie. „Či posedíme?“

„Posedme, prosím,“ požiadala ho viac očami ako slovami.

„Samozrejme, nie je problém,“ prikývol a pohodlnejšie sa zaboril do sedadla. Adam a Eva, usmial sa v duchu.

Takto sa to všetko začalo, takto si to Adam pamätal. V hlave to mal uložené obrázok po obrázku, slovo po slove, lepšie než by to kedy spravil pevný disk počítača. Odvtedy ubehlo päť rokov a každé ráno sa potreboval znova a znova ubezpečiť, že to dievča je jeho. Najprv kamarátka, potom partnerka a milenka, nakoniec manželka a matka jeho detí. Zázraky sa dejú a teraz dúfal v ďalší. Pre svoju rodinu našiel nový domov a Eva s deťmi doň teraz po prvýkrát vchádzali. Bol z toho oveľa nervóznejší, než sám pred sebou priznával. V stávke bolo priveľa.

2 EVA

Prv než prekročila prah a vošla do neznáma, Adam jej ruku prikryl svojou obrovskou dlaňou. Pevnou a súčasne nežnou, mozolnatou, láskavou, ochotnou kedykoľvek ju dvíhať na neisté nohy. Od prvého dňa. Nikdy nezabudne na tú búrku pocitov, ktorá ňou vtedy zmietala viac než májová smršť nivočiaca Bratislavu. Hlupaňa, vybrala sa do knižnice, do svojho najmilovanejšieho svätostánku múdrosti a krásy, no ako mnohokrát predtým, nerozmýšľala. Vybehla z domu naľahko, netušiac, čo hovorili v predpovedi počasia, nevšímajúc si plávajúce mraky. Bola hluchá k výbojom statickej elektriny, teda okrem tých, ktoré zažila pri prvom stretnutí s ním. Hanbila sa za svoju neohrabanosť, za všetky tie slová, ktoré jej uviazli v hrdle a namiesto ktorých vyšlo len zopár hlúpych niekoľkoslabičných fráz. A hanbila sa ešte viac, keď ju zasnívanú a úplne nedôstojne zmáčanú pristihol krčiť sa chabo chránenú pod akousi strieškou. Myslela vtedy naňho, x-tý raz si prehrávala ich konverzáciu, z ktorej vyšla ako hlupaňa, čo nevie do troch narátať, a úplne ju vykoľajilo, keď zrazu začula jeho hlas. Nie vo svojej hlave, ale tam vonku. Musela v tej chvíli vyzeráť ako totálna chudera, retardovaná brzda, ktorá sa nezmyselne dlho prebojovávala cez myšlienkovú hmlu, aby nakoniec zareagovala na jeho ponuku. Decko, neskúsené, nemožné, zmoknuté decko, tak si pri ňom pripadala. Nikdy

ľuďom nevedela uhádnuť vek. Ona sama mala dvadsaťdva, on musel mať dobre po tridsiatke. Alebo nie? Záležalo na tom, či sa ustarostene mračil, alebo uvoľnene usmieval. Bol vysoký, ale to pri jej necelých 160 centimetroch bol takmer každý. Nemohla si pomôcť, od prvých momentov mala chuť prejsť mu prstami po jemne prešedivenej brade a potom mu ich zaboriť do čiernych polodlhých vlasov. Nebol to žiadny mačo, prvoplánový frajer, na akých mala šťastie. Skôr jej pripadal ako spoľahlivý otec rodiny. Určite mal doma aspoň dve krásne deti a príťažlivú manželku, ktorá si budovala vlastnú kariéru. Normálnu ženu, nie také dečko ako bola ona. Vyzeral, že športuje, súdila tak podľa držania tela, podľa jeho širokých pliec a štíhleho drieku. Mrzelo ju, že sa mu nedokáže pozeráť do očí. Boli veľmi láskavé, čokoládovo hnedé a pripadalo jej, že takéto oči môže mať len niekto, kto má úprimný záujem o potreby druhých. Ale koľkokrát sa už v minulosti v ľuďoch splietla! Bola naivná a hlúpa. Alebo len hlúpo naivná, zahrabaná medzi príbehmi fiktívnych knižných hrdinov, nevhodná pre skutočný svet. Stretnutie s ním v knižnici, keď obaja siahli po rovnakej knihe, ju načisto vykoľajilo, narušilo jej nudný denný rytmus. Samozrejme, tak ako vždy medzi policami s knihami sa dostávala do zvláštneho, slovami neopísateľného tranzu. Sledovala chrbty trilerov, historických románov či hororov, k autorom si automaticky priradovála príbehy, k príbehom postavy, k postavám dialógy... To, že v knižnici sú aj iní ľudia a jeden chlap sa dostal na dosah jej ľavej ruky, nevníkala až do chvíle, keď sa takmer dotkli. A ten chlap na ňu potom vonku niečo kričal. Trvalo jej nekonečne dlho, kým pochopila, kto to je a že ju volá do auta, a keď vedľa neho sedela v stave úbohejšom než úbohom, bola taká pomýlená, až si musel myslieť, že utiekla z nejakého zariadenia určeného pre tých, ktorí by po svete nemali pobeťovať bez dohľadu.

Chlapík bol zrejme zvyknutý robiť druhým charitu. Jej správanie ho vôbec neodradilo, práve naopak. Sálal z neho pokoj a postupne sa ako-tak uvoľnila aj ona. Búrka ako sa začala, tak sa aj skončila, a Eva si uvedomila, že prehrmela príliš rýchlo, že by s ním v jeho vyhriatom aute sedela celé hodiny aj dni. Keď na kapotu dopadli posledné kvapky, rozlúčila sa s ním vo svojom štýle, zrejme povedala niečo hlúpe a banálne, neohrabane sa vyteperila von a rýchlym krokom zmizla. Netušila, že keď vychádzala z auta, prilepené šaty detailne kopírovali zadnú časť jej tela a Adam mal ten obraz pred očami celé dva týždne, kým sa opäť nestretli. Ona sama striedavo myslela na jeho silné ruky, hlboký hypnotizujúci hlas a pokojné oči. Zo Šantaramu tentoraz neprečítala ani polovicu, keďže do hlavy sa jej stále vkrádali vymyslené príbehy z Adamovho života. Vyhotovila mu životopis, predstavovala si ho v rôznych situáciách, načrtávala možnosti, ako dopadne ich druhé knižničné stretnutie. Nechcela vyzerať, že je nedočkavá, no keďže si neurčili presnú hodinu (alebo si to nepamätala?), obšmietala sa okolo knižnice takmer celé popoludnie. Samozrejme, medzičasom sa zasnívava a opäť ju prekvapil. To naozaj nikdy nemôže najprv zbadať ona jeho?

„Dobry deň,“ začula za chrbtom, kým vystavovala tvár slnečným lúčom.

„Ach... dobry deň. Nech sa páči, kniha.“ Skvelý nápad, strčiť mu do rúk dôvod ich stretnutia v prvej sekunde. To sa môže rovno otočiť a vypadnúť.

„Ďakujem,“ prijal ju a v hlave si prehrávala, ako robí čelom vzad a už ho nikdy neuvidí. „Nezajdeme dnu, nech ju môžete vrátiť a ja si ju rovno požičiam? Nech nemáte opletačky, ak by som prešvihol výpožičnú lehotu.“

„Aha, jasné,“ tresla sa po čele. „No možno ju už má niekto rezervovanú a nedajú vám ju,“ zamyslela sa. „Viete čo, ja si ju

o mesiac predĺžim, to určite stihnete prečítať...” navrhla, netušiac, či to v prípade inej rezervácie bude vôbec možné.

„Máte pravdu... To by bolo skvelé, ďakujem!“ potešil sa a vyzeral, že jej je za to ozaj vďačný. „A ako sa vám páčila? Teda, po tretíkrát...”

„Veľmi,“ vyhrklo z nej nadšene, keďže rozprávať sa o knihách jej pripadalo úplne prirodzené. Vtedy nekoktala, netápala, nepozerala do zeme. „Prvýkrát ma očarila a šokovala. Ved' viete, India, najzaujímavejšia krajina sveta...” rozohnila sa a keď videla, že ju so záujmom počúva, pokračovala. „Ešte nikdy som v knihách nenarazila na takýto živý a zemitý obraz Indie, respektíve akéhokoľvek kúta sveta. Je to kruté, strašidelné, neuveriteľné, také vzdialené od našej kultúry... No a druhýkrát som si viac vychutnala filozofické pasáže a opäť som sa pobavila na Prabhákarovi, viete to je miestny sprievodca hlavného hrdinu a zdroj všetkého humoru v knihe. A tretíkrát...” Nedopovedala, videla, že chce niečo povedať on.

„Prosím vás... Môžem vás poprosiť,“ zdvihol ruky. Myslela si, že jej ide povedať, že síce je zaujímavé, čo melie, ale on sa niekam strašne ponáhľal. Začervenala sa, uvedomila si, že naozaj ho už musí zdržovať, určite ho doma čaká žena, mal priniesť nákup, alebo vyzdvihnúť deti zo školského klubu. Navyše určite nechce, aby mu prezrádzala, o čom kniha je, veď si ju plánuje prečítať. Hlupaňa! „Prepáčte, myslel som...” koktal a ona cítila, aké mu je nepríjemné, že sa jej nevie zbaviť. „Pozrite, ja toto nerobím. Nechcem, aby ste si mysleli niečo... Viete... veľmi rád sa rozprávam o knihách, veľmi nemám s kým a vy rozprávate tak oduševnene a zaujímavo. Myslíte,“ kývol hlavou kamsi za seba, „je tu kaviareň, taká tichá. Na chvíľku by som vás pozval, nech tu takto nestojíme.“ Normálne vyzeral vyčerpaný, keď to z neho vyšlo, a ona si pomyslela, že napriek tomu, aký je prítiažlivý, naozaj

asi nemá skúsenosti s motaním hláv ženám. Samozrejme, trvalo nekonečne dlho, kým niečo povedala, a tak ešte viac zneistel.

„Neurazil som vás? Keď nie, tak nie, len mi to, prosím, dopovedzte. Aká bola tá kniha na tretíkrát? Viete, ja sa ku knihám vračiam málokedy, je ich tak strašne veľa, až mám niekedy depresie, ako úboho málo ich za svoj biedny život stihnem prečítať a ako často narazím na úplný hnoj, ktorý mi ukrojí z času. Teda prepáčte...“ vysypal, až sa zadýchal a ona sa musela usmiať. Mala úplne rovnaké pocity. Čítala v každú voľnú chvíľu a prestávku si robila len vtedy, keď mala chuť sama písať.

„Dobre,“ prikývla a jemu najprv nebolo jasné, či dobre, ide sa do kaviarne, alebo dobre, dopovie mu to tu na ulici. Nesmelo sa otočil a keď sa k nemu pridala a spolu vykročili, akoby tým niečo odkliali. Rozbili tie šialene vysoké bariéry, ktoré ich od seba delili. Bolo to jasné, už nešlo len o náhodné stretnutie, o pár zdvorilých slov na ulici. Ak to aj nebolo rande, malo to k tomu veľmi blízko.

To, čo sa dialo nasledujúce týždne, mesiace a roky, Evu striedavo šokovalo, desilo a nabíjalo bláznivou eufóriou. Nikdy predtým svoj život takto nevzala do vlastných rúk, alebo lepšie povedané, nikdy predtým nikomu nedovolila, aby jej život takto krásne vzal do svojich rúk. Zmenilo sa úplne všetko a v poslednom čase akoby sa dianie okolo nich ešte viac zrýchlilo. A tak boli tu, na prahu nového domu, a v nej sa to všetko miešalo. Strach, vzrušenie, láska, neistota, viera, zbabelosť, chuť bojovať.

Na ruke stále cítila Adamovu teplú dlaň, keď urobila prvý krok do rozľahlej predsiene, nasledovaná mužom svojho života a ich dvoma deťmi.

3

ADAM

Dom, do ktorého práve vkročili, samozrejme, dobre poznal. Sám ho po dlhom pátraní na weboch realitných kancelárií objavil, sám ho po krátkej konzultácii s Evou prenajal na dobu neurčitú, sám sem uplynulý týždeň vláčil vybraný nábytok a všetky ich osobné veci. Eva mu chcela pomôcť, no to by museli zobrať aj deti... Nemal ilúzie o tom, koľko sa toho dá stihnúť popri tom, ako okolo pobehuje štvorročný chlapček a jeho o polovicu mladšia a výrazne pojašenejšia sestrička. A tak sa tu teraz jeho rodinka ocitla po prvýkrát a on si zrazu nebol istý, či sa im tento obrovský dom, nachádzajúci sa na konci slepej ulice na okraji Modry-Harmónie, bude páčiť.

„Úúúúúúúú,“ zahučala Olívia, keď vkročili do predsiene a Timotej sa k nej hneď pridal. Eva sa usmiala a zvedavo sa obzerala okolo seba. Bola taká drobná, že občas mu pripadala ako staršia sestra vlastných detí. Nebol sám, kto to tak vnímal. Zopár netaktných známych mu naznačilo, či naňho nelezie kríza stredného veku, keď zbalil takúto žabku. Má dávno po dvadsiatke, argumentoval nasrdene, len o desať menej ako ja, pomyslel si vždy. Ale chápal, prečo mu to vyhadzovali na oči. Eva vyzerala aj teraz po dvoch deťoch ako tínedžerka a on, hoci mal len tridsaťšesť, pôsobil ako muž v strednom veku.

„Sem môžeme dať stolový futbal, billiard, obrovitánske akvárium, v ktorom si zaplaváme spolu s rybkami... Tak čo hovoríte,

banda?“ rozhadzoval rukami a veselo plánoval, keď z predsiene prešli do priestranej haly, z ktorej viedli dvere do množstva miestností.

„Že sa tu načisto stratíme,“ pozrela naňho Eva a pevne mu zovrela ruku.

„Nikto sa nebude strácať. Rozumiete, decká nepodarené?“ zamračil sa na syna s dcérou, no strach im tým nenahnal.

„Ja som nepodalená,“ Olívia vycerila myšacie zúbky, vbehla do najbližších dverí a jej brat za ňou. Deti boli akoby naopak. Mladšie dievčatko bolo smelé žihadlo, starší chlapec pôsobil viac melancholicky, nerozhodne a určite bol poslušnejší. Adamovi sa zdalo, že je celá Eva, kým Olivka je viac po ňom.

Vošli za dievčatom do kuchyne spojenej s obývačkou a Adam hneď otvoril okno, keďže dnu bol mierne zatuchnutý vzduch. Sledoval, ako si Eva zvedavo prezerá priestor, v ktorom bude v nasledujúcom období paňou. Po jednej otvárala skrinky, rukou prešla po mikrovlnke, na policičke našla jeden z pohárov, ktoré sem Adam priniesol z ich bratislavského bytu, a napustila si doň vodu.

„Deti, nie ste smädné?“ obrátila sa k jednej svetlej a jednej tmavej hlávke, ktoré boli takmer celé vopchané do škatule, ktorú ešte bolo treba vybaliť. Keď neprišla žiadna reakcia, pozrela na Adama, ten pokrútil hlavou, a tak si priložila pohár k ústam a hltavo sa napila. Cível na ňu, stále si nemohol zvyknúť na to, že je jeho. Keď videl, ako jej pery obopli sklo, ako sa mierne zvlnili v úsmeve, keď sa im stretli oči, srdce mu robilo saltá. Eva bola jeho najlepšou priateľkou bez nutkania robiť mu výčitky, ako to robili iné ženy. Miloval jej múdrosť, úplne neadekvátnu skromnosť, a dokonca aj jej záhadnosť a to, že si svoje myšlienky väčšinou necháva pre seba, respektíve ich zveruje len svojmu počítaču. Miloval v nej tú jej detskú nevinnosť aj ženskú iskriivosť, ktorú tak tvrdohlavo skrývala. Chcel pre ňu to najlepšie

a zo všetkého najviac jej chcel vynahradiť všetko to, čo nedostala od vlastnej rodiny.

„Zlatí moji všetci, dobre sme spravili,“ vzdychol si blažene pazerajúc z okna na ulicu. To bol rozdiel oproti výhľadu z druhého poschodia paneláka v širšom centre Bratislavy! Stojisko kontajnerov, rady zaparkovaných áut, hluk a smrad vymenili za masu stromov, ticho a vzduch, ktorý by mohli čapovať a s čistým ziskom predávať. Obchod storočia! Že mu to nenapadlo už skôr... Bratislavský trojizbák dal do prenájmu a za rovnakú sumu prenajal rodine tento raj na zemi. „Ale ak by ti to tu nesedelo, vraciame sa,“ obrátil sa k Eve, ktorá stála vedľa neho, a objal ju okolo štíhleho drieku. „Rozumieš? Nie je problém, absolútne. Užijeme si tu prípadne len leto v dovolenkovom štýle a ideme spať,“ ubezpečoval ju očami.

„Áno, viem,“ pritísila sa k nemu a on zacítil jej typickú vôňu čistoty a zmyselnej ženskosti. „Je tu krásne!“ vzdychla. „Tolko stromov, akoby sme boli uprostred lesa. A toľko priestoru,“ krútila hlavou.

„To si ešte nič nevidela,“ prehodil veselo a ťahal ju za ruku späť do chodby. „Pozri!“ otvoril dvere na najbližšej izbe. „Toto môže byť Olivkina detská... a toto Timova,“ zobral ju do vedľajšej miestnosti. Obe boli zariadené starším, ale zachovalým nábytkom a deti už mali dnu navláčené kopy hračiek.

„Obrovské,“ zagúľala očami a otvorila vstavanú skriňu vedľa synovej postele. „Obrovské,“ prikývol.

„Všetko sa mu sem prehľadne zmestí a väčšina poličiek ešte ostane voľná,“ potešila sa.

„Pod,“ vystrel k nej ruku. „Musíš vidieť aj zvyšok.“

A tak ju zaviedol do miestnosti, ktorá očividne slúžila ako akási druhá noblesnejšia obývačka, do spálne na vyššom podlaží, do pracovne, priestrannej kúpeľne, nakukli do spodnej aj hornej

toalety, práčovne prepojenej s pivnicou a prehliadku zakončili spolu s deťmi na povale rozprestierajúcej sa nad celým domov.

„Sem môžeme dať pingpongový stôl,“ ukázal do centrálnej podkrovnej miestnosti s mierne zníženým stropom, v ktorej bolo v tomto ročnom období prihorúco. „Tak sme to mali kedysi u starých rodičov,“ usmial sa, zobral Olivku na ruky a zatočil ňou, až dievčatko výskalo.

„Aj fitko si tu môžeš spraviť, sem pôjde bežiaci pás,“ prechádzala Eva po miestnosti.

„Áááááale, načo fitko? Toto je moje fitko,“ zobral tentoraz na ruky syna a aj s ním poriadne zatočil. „A tam vonku bude moje fitko, prešiel do vedľajšej miestnosti a otvoril dvere ústiace na vonkajšie železné schodisko, ktorými sa dalo dostať na zadný dvor. Olivka hneď zvedavo vykukla a Eva ju v poslednej chvíli zachytila za tričko.

„Přííííí, moja!“ vykrikla vystrašene.

„Neboj sa,“ položil jej Adam ruku na plece. „Je tam zábradlie, skúšal som to.“

Eva sa trochu upokojila, no očami si nedôverčivo premerala strmé labilne vyzerajúce schodisko.

„Ani bežecký pás nebudem potrebovať, Adam nasmeroval jej pohľad na vrcholky stromov, nad ktorými sa črtali kopce Malých Karpát. „Tam vonku sa vytrápim,“ kývol spokojne hlavou a zavrel dvere. Veľmi sa mu tu páčilo, na konci sveta. V niečom mu to pripomínalo detstvo, letné prázdniny prežité u starých rodičov v Palárikove. Aj oni bývali na slepej ulici, poslednej v dedine a obklopenej prírodou. Naľavo za záhradami bol topoľový les, konča ulice nekonečné kukuričné polia a napravo skutočná divočina, priestor, ktorý obec využívala na skladovanie makadamu, haluziny a všetkého možného, čo prišlo Adamovej hravej partii náramne vhod.